

BLINDEN

TELKENS WEER LEZEN WE IN HET Evangelie van lichamelijk zieken. Onder die ongelukkigen zijn niet weinig blinden. Blinden waren er veel in Palestina; blinden zijn er nog vele in de Oostersche landen. De ellende van deze ongelukkigen treft u diep, wanneer ge Palestina en Egypte bereist.

's Morgens bij het aanbreken van den dag hadden we in Port-Said onzen stoomer verlaten. Dien dag zouden we naar Egypte's hoofdstad Caïro.

Dat gaat per trein. Eerst een eind langs het eindeloos rechte Suezkanaal. Dan, na het station El Kantara, waar aan de overzijde van het kanaal de spoortrein naar Palestina begint, buigt de lijn zich af naar het Westen. Eerst gaat het geruimen tijd door de zandwoestijn. In de buurt van Ismaila begint de vegetatie van de Nijldelta. De trein voert u verder langs de Wadi Tumilath, de streek, waar eens het Gosen lag der kinderen Israëls. Geheel het Bijbelsche landbouwleven ontrolt zich hier voor uw oog: ploegen, zaaien, oogsten, dorschen, wannen, het geschiedt er alles naast elkaar, dank zij het Nijlwater, dat door een stelsel van kanalen en kanaaltjes, en tenslotte door duizenden waterwerken, naar de akkers gevoerd wordt.

Bij het begin van die Wadi Tumilath, aan het stationnetje Siwa, had onze trein om de een of andere oorzaak eenigen tijd oponthoud. Dadelijk kwamen grooten, maar vooral kleinen uit het nabijliggende dorp hun nieuwsgierigheid bevredigen, en de boterhammen in ontvangst nemen, die de zorgzame steward van de boot ons in overvloedige hoeveelheid had meegegeven.

Bij die kinderen was een jongetje van een jaar of zes, dat steeds door een der anderen bij de hand gehouden werd. Om zijn oogen was een zwarte rand. Bij nader toezien bleek dit een koek van vliegen te zijn, die zich op en over elkaar hadden neergezet op de randen van de zieke oogen van het kind. Dat jongetje deed niet de minste moeite de dieren te verjagen. Gelaten onderwierp hij zich aan de marteling, die hem dit moet hebben veroorzaakt. Door de spleet, die de dieren vrijlieten, staarde hij ons aan met zijn kijkers, waarin het licht langzaam, maar zeker wegstierf.

Dit kind was de eerste van de velen, die we zouden zien. Bij een bezoek aan de Coptische kerk in Oud-Caïro waren er verschillende van die kinderen, die zich hadden opgesteld langs het nauwe straatje, dat van den hoofdweg naar de ingang leidt. Het geroep om money en backsjies werd van den een door den ander overgenomen.

's Avonds, den anderen dag, vertrokken we uit Caïro. Op het station ligt tusschen de perrons maar één stel rails, zoodat de trein van beide zijden te bereiken is. Aan den kant, waar niet ingestapt mocht worden, had een jonge man zich toegang tot het perron weten te verschaffen. Tastend met zijn handen liep hij de wagons langs en klopte op de breede ramen. Het licht uit zijn oogen was weg; het waren meer gaten dan oogen, wat was overgebleven. Met z'n krachtig lichaam liep hij daar te bedelen. Z'n fatsoenlijke kleeren verhinderden ons eerst hem geld te geven. Een sinaasappel werd dankbaar aanvaard. Eveneens een sigaret, waarbij hij dadelijk om vuur vroeg. Maar daarna was het ook weer: money, money. Toen de trein zich in beweging zette, stond hij daar hulpeloos, z'n houvast was hij kwijt. Van den rand van het hooge perron moest hij trachten zijn weg te vinden.

72

Op Pinksterzondag vroeg wandelen we door de Davidsstraat in Jeruzalem langs de aaneenschakeling van winkeltjes, waarin alle mogelijke voorwerpen en eetwaren te koop worden geboden. Achter in een van die tot winkel ingerichte hokken loopt een kameel in het rond en maalt den een of anderen molen.

Daarnaast is een „kruidenierswinkel," twee meter breed en diep. Een enorme koffiemolen met twee groote wielen vult bijna de heele ruimte. Aan een van die wielen draait een blinde met denzelfden gelijkmatigen gang, waarmee de kameel daarnaast zijn taak volbrengt. Om twaalf uur komen we er weer langs. En nog loopt de kameel, en nog draait de blinde. Om vijf uur, op weg naar de Duitsch-Prottestantsche kerk, voert onze weg er nogmaals voorbij. Kameel en blinde, ze loopen, ze draaien.

In die kerk treedt op de dominé uit Bethlehem. Hij verhaalt van z'n werk in Jeruzalem, in Bethlehem, en ook in Hebron. Hebron, waar tot voor enkele jaren een Christen zich niet kon bewegen, zonder gemolesteerd te worden. Hij verhaalt van de kleine gemeente, die daar ontstaan is. Niet veel edelen en niet veel rijken zijn er bij. Maar er heerscht de geest der liefde. Niemand van hen zegt, dat iets van hetgeen hij heeft, zijn eigen is, maar alle dingen zijn hun gemeen. Toen, een paar weken daarvoor, een ziek kind van een der gemeenteleden een operatie moest ondergaan, die slechts kon geschieden heel in Beyreuth, werd, zonder dat daarover gesproken was, spontaan het geld voor de hooge kosten van reis, behandeling en verblijf bijeen gebracht.

Vaak hebben we gedacht aan het woord van Jesaja: „Hij heeft onze krankheden op Zich genomen." Al onze inrichtingen van barmhartigheid, waar zooveel leed voorkomen en verzacht wordt, zij zijn mede vrucht van het werk, door den Middelaar volbracht. I. S.

BLIND

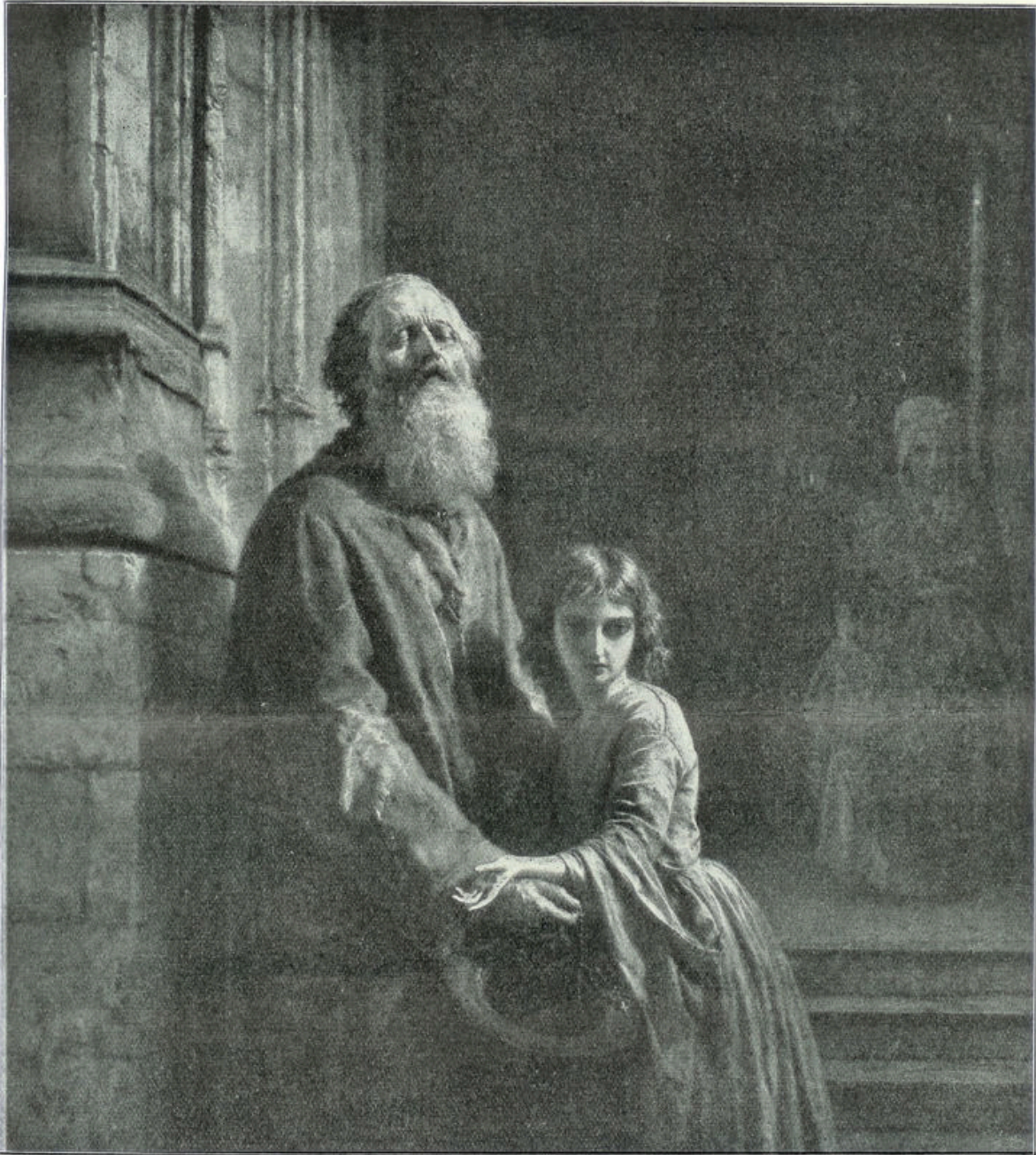
Wie peilt de diepte dezer zee
van namelooze ellende;
van ondoordringb're duisternis,
waar zelfs geen vlucht'ge schaduw is,
waar ook 't gebroken oog zich wende?

Wie voelt de smarten van dit lot,
de banden van dien kluister?
waar ieder uur in trouwen plicht,
den stand vermeldt van 't zonnelicht
(o wreede klank in tastbaar duister.)

Geen dageraad, geen avondrood,
geen machtig stergeflonker,
geen kleurenpracht van bloem of blad
verlicht hun troostloos levenspad,
zij schrijden voort in eenzaam donker.

Een bede stijge stil omhoog:
dat God hen moge leeren,
hoe 't oog der ziel gestaag gericht
op Hem, de bron van 't eeuwig licht,
hun nacht in licht zal doen verkeerren.

KASTELEYN

Naar een schilderij van Dijkmans
(Rijksmuseum, Amsterdam)

DE BLINDE